

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยมีวัฒนธรรมรุ่งเรืองมาแต่อดีต มีภาษาไทยเป็นภาษาพูดและภาษาเขียน เป็นภาษาประจำชาติ ภาษาไทยจึงเป็นมรดกอันล้ำค่าทางศิลปวัฒนธรรมที่สำคัญของชาติ (กำธร สติรกุล 2527 : 208) ภาษาไทยซึ่งประกอบด้วยทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียนนั้น มีความผูกพันกับชีวิตคนไทยมากโดยเฉพาะการเขียน เป็นการถ่ายทอดคำพูด และความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร การเขียนพยางค์ภาษาไทยเป็นจุดเริ่มต้นของการใช้เครื่องมือในการติดต่อระหว่างคนไทยด้วยกัน ช่วยให้การถ่ายทอดวัฒนธรรม การศึกษา การสื่อสาร การประกอบอาชีพ และการปกครองเป็นไปอย่างต่อเนื่อง (รองรัตน์ อิศรภักดี, 2505) นอกจากนี้การเขียนเป็นทักษะที่จำเป็น และมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์รองจากการอ่าน นักเรียนต้องอาศัยการเขียนในการทำแบบฝึกหัด จดบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับความรู้ที่ได้เรียน หรือย่อสรุปเพื่อประโยชน์ในการจำ และเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นของตน เพื่อถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าใจ ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร (รองรัตน์ อิศรภักดี, 2505)

การสอนทักษะภาษาไทยแก่เด็กเริ่มเรียนนั้นต้องสอนทั้งฟัง พูด อ่าน เขียน ทักษะที่เด็กเรียนได้ยากที่สุดคือ การเขียน เกล็บ (Gelb 1981 : 11-13) ได้กล่าวถึงความยากในการเขียนว่า "ตามความรู้สึกของเด็ก เห็นว่า การเขียนเป็นงานที่สลับซับซ้อนต้องใช้การประสานสัมพันธ์ระหว่างสมอง สายตา และการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อด้วย" นวลดา สุวรรณโชติ (2522 : 65) ได้กล่าวถึงการเขียนไว้ว่า "การเขียนต้องอาศัยสมาธิมากกว่าการฝึกทักษะด้านอื่น โดยเฉพาะการเขียนเพื่อให้ถูกต้องตามคำสั่ง และยิ่งไปกว่านั้นการเขียนยังต้องอาศัยส่วนขาด การต่อภาพและหลักเหตุผลอีกด้วย เพราะพยางค์บางตัว และคำบางคำมีรูปร่างคล้ายกันมาก เพียงแต่มีส่วนขาดส่วนเกินไปนิดหน่อย แต่ความหมายต่างไกลกันมาก" เฟื่องหุ้ง เครือตราฐ (2505 : 11-19) ได้สังเกตรูปภาพของเด็กที่เริ่มหัดเขียน

และยังไม่ค่อยมีความพร้อมว่า มักจะเขียนหนังสือกลับ กลับตัวสะกด หรืออักษรแต่ละตัว ซึ่งเป็น เพราะประสาทตาและกล้ามเนื้อตาของเด็กยังไม่ประสานสัมพันธ์กันจึงทำให้เกิดปัญหา การรับรู้กลับขึ้น และจะมีผลต่อการเรียนของเด็กเป็นอย่างมาก ถ้าแก้ไม่หายในเวลาอันสมควร ครिया นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม (2520 : 148-149) ได้กล่าวว่า "ผู้ที่เขียน พยัญชนะไทยได้จะต้องจดจำลีลาของอักษรแต่ละตัวได้แม่นยำก่อน นอกเหนือไปจากความพร้อม ทางกล้ามเนื้อสมอง ตลอดจนสายตา กับมือ การเขียนพยัญชนะไทยให้สวยงามยิ่งเป็นเรื่องยาก ต้องใช้ความประณีตและมีทักษะในการ เขียนสูงจึงจะทำได้"

การไม่รู้ภาษาไทยของคนไทยเป็นอุปสรรคสำคัญอย่างหนึ่งของการเรียนรู้ เพราะ ความรู้ต่าง ๆ มักเผยแพร่ในรูปเอกสารและสิ่งตีพิมพ์ คนที่รู้ภาษาไทยย่อมสามารถแสวงหา ความก้าวหน้าจากวิทยาการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นใหม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงอย่าง รวดเร็วของสังคม คนไทยที่รู้ภาษาไทยจึงมีโอกาสดำเนินชีวิตได้ราบรื่น ประสบการณ์ใหม่ ๆ ตลอด เวลา แต่ประชากรในจังหวัดปัตตานียังมีปัญหาการไม่รู้ภาษาไทย ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่ของทาง ราชการเสมอมา เนื่องจากประชากรในจังหวัดปัตตานี เป็นชาวมุสลิมร้อยละ 76.12 (รายงาน สรุปลงผลการจัดการศึกษาสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี, 2528 : 1) คนส่วนใหญ่ จึงใช้ภาษามลายูถิ่นในการติดต่อสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน ภาษามลายูจึงอยู่ในความรู้ลึกนึกคิด ของประชาชนอย่างลึกซึ้งทั้งคหิชาบ้าน วรรณคดี สัญลักษณ์ต่าง ๆ ปรัชญาชีวิต ตลอดจน การเรียกชื่อสิ่งต่าง ๆ ล้วนแต่สัมพันธ์กับภาษามลายูถิ่นทั้งสิ้น (อารง สุทธศาสตร์ 2519, 145-146) นอกจากนี้ฐานะทางเศรษฐกิจของประชากรในจังหวัดค่อนข้างต่ำ เฉลี่ยรายได้ ต่อหัวต่อปีร้อยละ 7,261 บาท ในขณะที่จังหวัดอื่นในเขตชายแดนภาคใต้มีรายได้ต่อหัวต่อปีตั้ง แต่หนึ่งหมื่นบาทขึ้นไป จังหวัดปัตตานีจึงเป็นจังหวัดที่ยากจน 1 ใน 38 จังหวัดของประเทศไทย ในพื้นที่มีปัญหาทางเศรษฐกิจ (สำนักงานสถิติจังหวัดปัตตานี, 2528) ศิริวรรณ ดีใหญ่ลย์ (2521 : 88) ได้วิเคราะห์ปัญหาในการบริหารการศึกษาในจังหวัดปัตตานีพบว่า ปัญหาเร่งด่วนที่ควรได้รับการแก้ไขโดยเร็วมี 2 ประการคือ ปัญหาภาษาถิ่นเป็นอุปสรรคต่อการเรียน การสอนในชั้น เด็กเล็ก เนื่องจากนักเรียนส่วนมากเป็นชาวมุสลิม ใช้ภาษายาวีเป็นภาษาแม่ จนบางคนอาจฟังและพูดภาษาไทยไม่ได้เลย จึงจำเป็นต้องสอนภาษาไทยด้านการพูด และฟัง ก่อนทักษะอย่างอื่น ปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ นักเรียนขาดแคลนเสื้อผ้า อุปกรณ์การ- ศึกษา และอาหารกลางวัน เนื่องจากครอบครัวมีฐานะยากจน ทำให้การศึกษาไม่ได้ผลเท่า

ที่ควร เพราะฝึก เรียนขาดความพร้อมในการศึกษา

เด็กก่อนวัยเรียนในจังหวัดปัตตานีส่วนมากขาดความเอาใจใส่จากผู้ปกครอง และ
ยังอยู่ในชุมชนยากจน ขาดประสบการณ์ที่จะส่งเสริมให้มีความฉลาด เป็นผลให้เด็กส่วนใหญ่
ด้อยทางสติปัญญา ร่างกายไม่เจริญเต็มที่ และขาดโอกาสทางการศึกษาจำเป็นต้องได้รับ
ความช่วยเหลือ จากผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย (เอกสารนิเทศการศึกษา ฉบับที่ 112 : 1-2)

เนื่องจากการจัดการศึกษาในจังหวัดปัตตานีมีปัญหาที่เกี่ยวข้องเนื่องกันกับอิทธิพลของภาษา
ทางรัฐบาลได้ส่งเสริมการศึกษาภาษาไทยให้แก่เด็กก่อนวัยเรียนสองภาษาที่พูดภาษามลายูถิ่น
เป็นภาษาแม่ พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สองโดยมีการจัดประกวดการสอบชั้น เด็กเล็กในโรงเรียน
ประถมศึกษา (รายงานการประชุมผู้ช่วยศึกษาธิการอำเภอ เขตการศึกษา 2, 2520 : 3-4)
และจัดเตรียมความพร้อมด้านทักษะต่าง ๆ รวมถึงทักษะการเขียนและการฝึกลีลามือแก่เด็กเล็ก
ก่อนวัยเรียนสองภาษาเพื่อส่งเสริมให้เด็กพัฒนาทางภาษาได้โดยเร็ว และเป็นการจัดการไม่
รู้ภาษาไทยของชาวไทยมุสลิมในจังหวัดปัตตานีดังกล่าว

การให้การศึกษาที่ดีแก่เด็กก่อนวัยเรียน การปลูกฝังการเขียนภาษาไทยที่ถูกต้องแก่
เด็กก่อนวัยเรียนสองภาษาในจังหวัดปัตตานี ย่อมสร้างทัศนคติที่ดีด้านการศึกษาภาษาไทยให้กับ
เด็กเหล่านี้ การรู้ภาษาไทยของเด็กก่อนวัยเรียนสองภาษาในจังหวัดปัตตานีมีผลต่อการเรียนรู
วิชาการ และสิ่งรอบตัวได้ดีกว่า มีความเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้ถูกต้องชัดเจน มีโลกทัศน์กว้าง
กว่าเดิม การเรียนก็เกิดประโยชน์เต็มที่ มีความสามารถนำประสบการณ์ที่ได้ไปใช้ในการดำรง
ชีวิต และแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน การรู้ภาษาไทยของเด็กก่อนวัยเรียนเหล่านี้นำมาซึ่งความ
เข้าใจอันดีระหว่างชาวไทยที่นับถือศาสนาอื่นในชุมชนเดียวกัน เสมือนสร้างรากฐานความมั่นคง
แก่ประเทศไทยให้เจริญก้าวหน้าดังพระราชดำริสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดช
ในคราวเสด็จพระราชทานรางวัลแก่ครูผู้สอนภาษาไทยในโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาดีเด่น ณ
มัศยิดกลางจังหวัดปัตตานี เมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2517 ว่า

"การศึกษาที่สำคัญมาก ควรจัดให้ดี ให้ประชาชนได้รู้จักภาษาไทย ใช้ภาษาไทย
ติดต่อสื่อสารให้รู้เรื่อง สอนให้เขาอ่าน เขียนภาษาไทยให้เข้าใจ" (รายงานการบรรยายสรุป
สภาพการณ์ของ จังหวัดปัตตานี 2523, 38-39) นอกจากนี้พระองค์ยังทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
ให้มีการแปลพระคัมภีร์กุรอาน เป็นภาษาไทยพร้อมทั้งทรงพระราชทานทรัพย์สินส่วนพระองค์เพื่อเป็น
การสมทบทุนในการนี้ ทั้งนี้เพื่อเผยแพร่ และมอบให้ประชาชนชาวไทยมุสลิม และองค์การอิสลาม

ต่าง ๆ ในการพระราชทานพระคัมภีร์กุรอ่าน และคำแปลภาษาไทยที่สำนักจุฬาราชมนตรี จัดแปลตามพระราชดำริให้แก่คณะกรรมการอิสลามประจำจังหวัดนครราชสีมา พระองค์ได้ทรงพระราชทานพระบรมราโชวาทมีความตอนหนึ่งว่า

"ข้าพเจ้านึกอยู่เสมอว่า การที่ท่านทั้งหลายได้เป็นกำลัง สร้างฐานะ ความเจริญ และความสงบในจังหวัดภาคใต้มาด้วยความตั้งใจ และความสุจริตตลอดหลายชั่วอายุคนสืบมานั้น เป็นเพราะท่านถือมั่น และปฏิบัติตามแบบแผนอันตั้งงามตามคำสั่งสอนในศาสนาอิสลาม ข้าพเจ้าจึงปรารถนาอย่างยิ่งที่จะส่งเสริมการศึกษาทางศาสนา หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งส่งเสริมการศึกษาพระคัมภีร์กุรอ่านให้แพร่หลายทั่วถึงยิ่งขึ้น การศึกษาพระคัมภีร์ในทุกวันนี้ ยังกระทำไม่ได้สะดวกเต็มที่นัก เพราะผู้ศึกษาจะต้องเรียนรู้ภาษาอาหรับให้แตกฉานเป็นเบื้องต้นก่อน ซึ่งลำบากและกินเวลามาก ทำให้ผู้ที่ไม่มีโอกาสเรียนภาษาอาหรับ เสียประโยชน์ที่ควรจะได้ไป แต่ถ้าหากมีพระคัมภีร์ที่แปลเป็นภาษาของเราด้วย ก็จะทำให้ทุกคนมีโอกาสศึกษาได้โดยสะดวก" (กระทรวงการต่างประเทศ 2521 : 4 อ้างถึงใน เพ็ญศรี จรณะสมบูรณ์ 2526 : 13-14)

เด็กก่อนวัยเรียนสองภาษาในจังหวัดปัตตานี ที่มีอายุ 6-7 ขวบ เป็นวัยที่มีวุฒิภาวะในการเขียนอยู่ในขั้นระยะแรกของการฝึกเขียน การสอนเขียนไม่ได้คำนึงถึงความหมายนัก แต่เน้นในเรื่องรูปร่างของตัวพยัญชนะมากกว่า คุณภาพในการเขียนนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะรูปร่างของพยัญชนะเป็นอันดับแรก (Greene and Petty, 1959 : 107-108) เมื่อเขียนรูปร่างตัวพยัญชนะได้ดีแล้ว การเขียนจะถูกปรับปรุงได้ดีขึ้นเรื่อยตามวุฒิภาวะของเด็กแต่ละคน การที่จะให้เด็กเกิดความสนใจ และตั้งใจเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงวิธีหนึ่งคือ การเสริมแรง สิ่งเสริมแรงอย่างหนึ่งที่ใช้ได้ผลดีต่อเด็กคือ เบี้ยอรรถกรและได้มีผู้ศึกษาไว้หลายท่าน มิลเลอร์ และชไนเดอร์ (Miller and Schnider, 1970) ได้ทำการทดลองใช้เบี่ยอรรถกรเพื่อเพิ่มความสามารถในการเขียนได้ถูกต้องของเด็กเรียนที่เริ่มหัดเขียน โดยให้เบี่ยอรรถกรสำหรับการเขียนที่ถูกต้อง เด็กสามารถนำเบี่ยอรรถกรไปแลกเป็นอาหารว่าง และการเล่นได้ ปรากฏว่า เด็กสามารถเขียนได้ถูกต้องมากขึ้น และเมื่อถอดโปรแกรมนี้แล้ว เด็กก็ยังคงเขียนได้ถูกต้อง และจากการสังเกตทั่วไปพบว่า เด็กสามารถเข้าใจคำศัพท์ได้มากขึ้น มีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียน และยังมีพฤติกรรมการเล่นกับเพื่อนมากขึ้นอีกด้วย ส่วน บริกแฮม และคณะ (Brigham, et al. 1972) ได้ใช้เบี่ยอรรถกรกับนักเรียนอนุบาล เพื่อฝึกทักษะ

การลากเส้นเป็นตัวอักษรในบทเรียนสำเร็จรูปโดยแบ่งนักเรียนเป็นสองกลุ่ม กลุ่มที่หนึ่งจะได้เบียร์รถตามจำนวนข้อที่ลากได้ถูกต้อง ส่วนกลุ่มที่สอง จะได้เบียร์รถ 10 เบียร์ตั้งแต่ต้นชั่วโมง และจะไม่ได้เพิ่ม หรือลดจำนวนเบียร์อีกเลยตลอดชั่วโมงนั้น ต่อมาสลับเงื่อนไขของทั้งสองกลุ่มคือ กลุ่มที่หนึ่งจะได้รับเบียร์รถ 10 เบียร์ตั้งแต่ต้นชั่วโมง และกลุ่มที่สองจะได้จำนวนเบียร์รถตามจำนวนข้อที่ลากเส้นถูกต้อง ผลการวิจัยพบว่าเงื่อนไขการให้จำนวนเบียร์รถตามจำนวนข้อที่ลากเส้นได้ถูกต้อง สามารถเพิ่มทักษะการลากเส้นของเด็กอนุบาลได้ถูกต้องมากขึ้น แต่เงื่อนไขการให้เบียร์รถจำนวน 10 เบียร์ ตั้งแต่ต้นชั่วโมงนั้นทำให้ทักษะการลากเส้นของเด็กอนุบาลได้ถูกต้องกลับลดน้อยลง

จากแนวคิด เกี่ยวกับการให้การเสริมแรงด้วยเบียร์รถดังกล่าวได้มีการนำระบบการเสริมแรงด้วยเบียร์รถไปใช้เพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ในสภาพการณ์ต่าง ๆ อย่างกว้างขวางโดยเฉพาะในโรงเรียน การเสริมแรงด้วยเบียร์รถสามารถใช้เพื่อสนับสนุนให้นักเรียนรู้ทักษะทางวิชาการได้ดี (Lauridsen, 1978 : 12) โดยเฉพาะนักเรียนที่สิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนไม่สามารถเสริมแรงได้ นักเรียนไม่เคยชิน หรือไม่ตอบสนองต่อการเสริมแรงทางสังคม การใช้การเสริมแรงด้วยเบียร์รถซึ่งเป็นสิ่งเสริมแรงแผ่วหาย และสามารถจับต้องได้ (Tangible) จะทำให้นักเรียนที่ไม่เต็มใจเรียน มีความกระตือรือร้นที่จะเรียนมากขึ้น (Lauridsen, 1978 : 8)

เนื่องจากเบียร์รถเป็นสัญลักษณ์ที่มนุษย์สร้างขึ้น ไม่ใช่สิ่งที่เป็นปกติธรรมดาในสิ่งแวดล้อมของมนุษย์จึงอาจมีข้อจำกัดอยู่บ้าง แต่อย่างไรก็ตามสามารถป้องกันปัญหาอันจะเกิดจากการให้การเสริมแรงด้วยเบียร์รถได้ เช่น ก่อนจะยุติโปรแกรมการปรับพฤติกรรมควรดำเนินการถอดโปรแกรมเสียก่อนโดยค่อย ๆ ถอดถอนการให้การเสริมแรงด้วยเบียร์รถลงทีละน้อยจนในที่สุดไม่ให้เลย ซึ่งเรียกว่าการกระทำให้จางหาย (Faded Out) ให้เหลือเพียงการเสริมแรงตามธรรมชาติแทน เช่น การเสริมแรงทางสังคม นอกจากนั้นการจัดตารางการแลกเปลี่ยนเบียร์รถในอัตราที่เหมาะสม และมีความยืดหยุ่นพอก็อาจจะป้องกันปัญหาอันอาจเกิดจากข้อจำกัดของการให้การเสริมแรงด้วยเบียร์รถได้เช่นกัน

จากข้อมูลที่ได้ศึกษาดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยคิดว่า การจัดโปรแกรมให้การเสริมแรงด้วยเบียร์รถต่อการเขียนพยัญชนะไทยของเด็กก่อนวัยเรียนสองภาษาในจังหวัด-

ปัตตานี ซึ่งมีอายุระหว่าง 6-7 ปี และอยู่ในสภาพแวดล้อมชนบท รวมทั้งสามารถเริ่มฝึกคัด ลากเส้น เป็นตัวพยัญชนะไทยได้ จะทำให้เด็กพร้อมที่จะ เรียนร่วมกับ เด็กพูดภาษาไทย เป็นภาษาแม่ ได้อย่างมีความสุข และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาต่อไป จึงสนใจ ที่จะศึกษาถึงผลของการ เสริมแรงด้วย เบี้ยอรรถกรต่อการ เขียนพยัญชนะไทยของ เด็กก่อนวัย เรียน สองภาษาในจังหวัดปัตตานี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการ เสริมแรงด้วย เบี้ยอรรถกร ต่อการ เขียนพยัญชนะไทยของ เด็ก ก่อนวัย เรียนสองภาษาในจังหวัดปัตตานี

สมมุติฐานของการวิจัย

เด็กก่อนวัย เรียนสองภาษาที่ได้รับการ เสริมแรงด้วย เบี้ยอรรถกรจะมีสัมฤทธิ์ผลทาง การ เขียนพยัญชนะไทยสูงกว่า เด็กก่อนวัย เรียนสองภาษาที่ไม่ได้รับการ เสริมแรงด้วย เบี้ยอรรถกร

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มประชากร เป็น เด็กก่อนวัย เรียนสองภาษาที่นับถือศาสนาอิสลาม อายุ 6-7 ปี ในเขตจังหวัดปัตตานี ซึ่งมีความพร้อมในการลากเส้น เป็นพยัญชนะไทยได้
2. การทดลองทำในช่วงปิดภาคฤดูร้อน ระหว่างปิดภาคปลาย ปีการศึกษา 2529 ใช้เวลา 1 เดือน
3. พยัญชนะไทยที่สอน เป็นแบบของภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 30 ตัว คือ ก ฅ ๖ ร ฝ ฝ อ ฮ บ ป น ม จ ฉ ล ส ข ษ ฎ ฏ ค ด ง ษ ฌ ฝ ฌ ฌ ษ ษ สอนโดยเรียงลำดับความยากง่ายใน การเขียนพยัญชนะและจากผลการ เก็บข้อมูลระยะพื้นฐานพบว่านัก เรียนสามารถ เขียนพยัญชนะไทย ได้วันละ 2 ตัว ตลอดระยะทำการทดลองจึงใช้พยัญชนะทั้งสิ้น 30 ตัว

ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัย

แบบทดสอบที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ในการ เขียนพญฺชนะไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยผ่าน ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจความตรง และความครอบคลุม เนื้อหาที่ได้ทำการทดลอง ถือว่าเป็นแบบทดสอบ ที่เชื่อถือได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ผลการเสริมแรง หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ในการ เขียนพญฺชนะหลังจากได้รับการสอนโดยให้ เบี้ยอรรถรแก่ักเรียนที่เขียนได้ถูกต้อง

2. เบี้ยอรรถร (Token Economy) ได้แก่ เหรียญพลาสติกที่นักเรียนจะได้รับเมื่อแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์คือ สามารถเขียนพญฺชนะไทยได้ถูกต้องเหมือนแบบที่กำหนดไว้ นักเรียนสามารถนำเหรียญพลาสติกนี้ไปแลกสิ่งของที่เป็นตัวเสริมแรงอื่น (Back Up Reinforcer) เช่น ขนม ดินสอ สมุด และอื่น ๆ ได้ตามความพอใจของแต่ละบุคคล ภายใต้อัตราแลกเปลี่ยนในตอนท้ายชั่วโมงของการเรียน

3. การเขียนพญฺชนะไทย หมายถึง การที่นักเรียนสามารถลากเส้นเป็นตัว พญฺชนะไทยตัวเหลี่ยม ตามแบบตัวอักษรของภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4. เด็กก่อนวัยเรียนสองภาษา (Bilingual Children) หมายถึง เด็ก ก่อนวัยเรียนไทยมุสลิม อายุระหว่าง 6-7 ปี ที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่พูดภาษาไทย เป็นภาษาที่สอง และกำลังศึกษาในชั้นเด็กเล็กในโรงเรียนประถมศึกษา เพื่อเตรียมความพร้อมภาษาไทยก่อนเกณฑ์ภาคบังคับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อนำการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถรไปใช้เพิ่มประสิทธิภาพด้านการเรียน การสอนภาษาไทยแก่ักเรียนสองภาษา

2. เพื่อเสนอแนะวิธีปรับพฤติกรรมที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชั้นเรียนได้

3. เพื่อเป็นแนวทางการสร้างหลักสูตรการสอน เขียนพยัญชนะไทย สำหรับเด็กก่อนวัยเรียนสองภาษาของจังหวัดต่าง ๆ
4. เพื่อ เป็นประโยชน์ในการวางแผนจัดหลักสูตรพัฒนาหลักสูตรในระดับท้องถิ่นให้เหมาะสมกับผู้เรียนมากยิ่งขึ้น